

Sygn. akt II KK 541/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **M. M.**,
skazanego z art. 279 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 14 grudnia 2022 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę z urzędu skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1234/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie
z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 1036/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść skazanego jako jego obrońca, ustanowiony z urzędu;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 1036/20, M. M. został uznany za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2019 roku,

około godz. 07:00, w miejscowości P., ul. [...], dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 100000,00 złotych, dwóch sztabek złota o wartości 40370 zł, jedną uncję złotej monety bulionowej typu K. o wartości 5000 zł, dwóch sztabek 100 gramowych złota wartości o 34950 zł, powodując straty na łączną kwotę 180320 złotych na szkodę A. R.,

tj. występkę z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz A. R. kwotę 180320 zł tytułem naprawienia szkody.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelacje wnieśli oskarżony oraz jego obrońca, a także oskarżyciel posiłkowy.

Obrońca oskarżonego – podnosząc zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia błędu w ustaleniach faktycznych oraz dowolnej a nie swobodnej ocenę zebranego materiału dowodowego – wniósł o zmianę tego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony, w osobistej apelacji, podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k.) i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i jego uniewinnienie, ewentualnie uchylenie orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel posiłkowy podniósł zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść oraz obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 279 k.k. oraz art. 65 k.k., a także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wniósł o zmianę wyroku Sądu *a quo* w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez przyjęcie, że stanowi on występki z art. 279 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1234/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach przypisanego oskarżonemu M. M. czynu ustalił, że oskarżony dokonał kradzieży po uprzednim włamaniu do pomieszczenia Kancelarii Adwokackiej A. R. i tak przypisany czyn zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. za który skazał oskarżonego i na podstawie art.

279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca z urzędu skazanego, który podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania tj. art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego jej rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w oczywistym stopniu, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Obrońca skazanego zakwestionował bowiem jedynie samą jakość uzasadnienia Sądu odwoławczego w zakresie zmiany wymiaru orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności wynikającej z częściowego uwzględnienia apelacji oskarżyciela posiłkowego. Jest to o tyle chybione, że samo tylko naruszenie powinności wynikających z art. 424, jak i art. 457 § 3 k.p.k. nie może prowadzić od uchylenia orzeczenia, co wynika wprost z treści art. 455a k.p.k. i art. 537a k.p.k. Poza tym, jeżeli podstawą kasacji jest rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.), to same tylko niedoskonałości uzasadnienia nie mogą mieć takiej doniosłości, skoro pisemne motywy wyroku sporządzane są już po jego wydaniu. Podstawą kasacji może być więc zasadniczo taka wadliwość uzasadniania, która wskazuje na rażące uchybienie w ramach kontroli odwoławczej, np. w kontekście powinności rozpoznania wszystkich podniesionych zarzutów (art. 433 § 2 k.p.k.), które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego.

Z tego względu już tylko na marginesie należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie Sąd *ad quem* odniósł się do rozstrzygnięcia na płaszczyźnie wymiaru kary w sposób dostatecznie szczegółowy, a jego stanowisko nie sprowadza się tylko do fragmentu zacytowanego przez autora kasacji, lecz wynika przede wszystkim ze zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu (poprzez przyjęcie, że oskarżony dokonał kradzieży po uprzednim włamaniu do

pomieszczeń Kancelarii Adwokackiej) i jego kwalifikacji prawnej, jako przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 279 § 1 k.k., przewidującego surowszy poziom ustawowego zagrożenia, niż ten wskazany w art. 278 § 1 k.k. Ponadto, Sąd – odnosząc się do wniosku oskarżyciela posiłkowego co do wymiaru kary – rozważył stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu, a także wziął pod uwagę okoliczności sprawy i na tej podstawie uznał, że postulowana przez ww. stronę kara 10 lat pozbawienia wolności, stanowiłoby nadmierną represję karną, zaś karą adekwatną za popełnione przez skazanego przestępstwo będzie kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa. O kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 1 i 3 Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2019.18).